

Kerstfeest zonder stroom

Twee hele weken weg? In de kerstvakantie? Benjamin en Madelief vergeten hun eten. Ze kijken elkaar aan en geven elkaar dan grijnzend een boks.

‘Nou’, zegt Benjamin tevreden, terwijl hij zijn vork weer oppakt, ‘dat mag ook wel, na twee jaar overslaan.’

Madelief knikt. ‘Ik werd het zat, die coole zomervakantie verhalen in de klas, terwijl wij alleen maar peultjes hadden geplukt en haardhout opgestapeld.’

Mam trekt haar wenkbrauwen op. ‘Zo erg was het nou toch ook weer niet? Wij hebben net zo goed een hoop leuke dingen gedaan!’ Papa schept bedachtzaam een lepel warme appelmoes op zijn bord en zegt: ‘Zelfvoorzienend leven heeft nu eenmaal een prijs ...’

‘... maar je krijgt er veel voor terug’, valt Madelief hem in de rede, op een toon alsof ze papa zelf is. Ze rolt met haar ogen. ‘Dertigste keer dat u dat zegt, pap!’

Waar gaan we eigenlijk naartoe?’

Mama straalt. ‘Naar Schotland!’

‘Met de boot’, vult papa aan.

‘Wauw! Dat klinkt écht ver weg!’ Madelief kijkt verbaasd. ‘Waar ze van die harige koeien hebben, toch?’

‘Ja. Schotse Hooglanders!’ zegt Benjamin. Hij grijnst.

‘En de mannen dragen daar rokjes, hè.’ Hij steekt een knie boven de tafel uit. ‘Ik hoop trouwens niet dat dat verplicht is!’

‘Denk het wel’, zegt papa. ‘Je moet er tenslotte ook dagelijks doedelzak spelen.’

Mama schudt haar hoofd.

‘Echt niet!’

‘Hoezo Schotland?’ wil Madelief weten. Papa en mama kijken elkaar aan.

‘Nou, zie je ...’ begint mama. En papa schraapt zijn keel. De ogen van Benjamin worden opeens groot.

‘Ó, nee!’ roept hij.

‘Toch zeker niet iets met eh ... zelfvoorzienend leven?’ informeert Madelief achterdochtig. En terwijl hun ouders opgewekt knikken, vallen Benjamin en Madelief kreunend achterover op hun stoel.

Tot nu toe valt het niet tegen, vindt Benjamin. De boottocht was super. Ze sliepen met z’n vieren in een hut en kregen vanmorgen een fantastisch Engels ontbijt, met gebakken eieren, spek, tomaat en zelfs worstjes. Nu zitten ze in de huurauto, met het stuur rechts in plaats van links, terwijl ze aan de ‘verkeerde’ kant van de weg rijden! Maf!

Hij kijkt eens opzij naar zijn zus, die haar neus tegen de autoruit drukt. Zo ver ze kunnen kijken, zien ze hoge heuvels, bedekt onder een dikke laag sneeuw.

‘Een witte Kerst!’, verzucht Madelief, en je hoort aan haar stem dat ze het nog niet helemaal kan geloven.

‘Voor het eerst van mijn leven een echte witte Kerst!’ Mam kijkt achterom. Nu gaat ze vast zeggen dat het

daar helemaal niet om gaat op het kerstfeest en zo. Maar nee, ze lacht: 'Prachtig, hè jongens? Er zitten hier edelherten, las ik. Die moet je gemakkelijk kunnen zien in de sneeuw, dus let op.'

Benjamin tuurt de hellingen af. Zouden er bij hun vakantiehuisje ook herten lopen? Dat is dan wel weer gaaf ... Verder moet hij nog zien of het echt leuk gaat worden. Andere kinderen om mee te spelen, zijn er natuurlijk niet. En dat huis schijnt vreselijk zelfvoorzienend te zijn. Dat is de reden waarom pap en mam er zo nodig naartoe moeten. Zij zijn aan het proberen zonder stroom te leven en willen liefst zo veel mogelijk voedsel zelf verbouwen, zo veel mogelijk spullen zelf maken. Uiteindelijk wordt het leven dan gezonder, goedkoper en rustiger. Denken ze. En het schijnt ook goed voor het milieu te zijn.

Alleen lukt het nog niet helemaal en dus hopen ze dat ze van zo'n zelfvoorzienend vakantiehuis iets kunnen leren. Benjamin fronst zijn wenkbrauwen. Hij heeft voor de zekerheid extra veel dikke kleren ingepakt en van zijn zakgeld een groot pak Snickers gekocht. Dat zelfvoorzienend-zijn van papa en mama heeft hem de afgelopen winters thuis namelijk al de nodige kou bezorgd en het eten uit eigen tuin vond hij ook niet altijd een succes. Hij griezelt nog als hij aan de wortels-met-gaatjes-erin denkt, die op een dag op zijn bord lagen. Niemand kon hem garanderen dat alle wormen eruit waren ...